

Sygn. akt: XXIII Gz 1548/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Gałas

Sędziowie: SO Monika Skalska (spr.)

SO Wiktor Piber

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2017 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka jawna J. i B. P. w G.

przeciwko (...) spółka akcyjna (...) w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 11 maja 2016 r. sygn. akt VIII GNc 1393/17

postanawia:

oddalić zażalenie

SSO Monika Skalska SSO Anna Gałas SSO Wiktor Piber

Sygn. akt XXIII Gz 1548/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z 19 kwietnia 2017 r. wydanym w Sądzie Rejonowym dla m.st. Warszawy w Warszawie VIII Wydział Gospodarczy (sygn. akt VII GNc 1939/17) Sąd Rejonowy postanowił odrzucić zażalenie Powoda na postanowienie zawarte w nakazie zapłaty

z 21 marca 2017 r. wniesione co do kosztów procesu ze względu na niedopuszczalność wzmiankowanego środka odwoławczego, a to wobec wniesienia przez Powoda zażalenie na postanowienie w zakresie kosztów procesu wydanego przez referendarza sądowego.

Powyższe postanowienie zaskarżył Powód zażaleniem. W zażaleniu Powód podniósł, że Sąd Rejonowy naruszył przepisy postępowania, tj. art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., bowiem wniesiony przez Powoda środek zaskarżenia nie został potraktowany jako skarga na postanowienie referendarza sądowego. Nadto Powód zarzucił naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 130 § 1 k.p.c. w związku z okolicznością, iż Sąd nie wezwał Strony do uiszczenia opłaty sądowej od wniesionego zażalenia ewentualnie niezwrócenie pisma bez wezwania o uiszczenie opłaty sądowej, co spowodowało niemożność sprostowania przez Powoda omyłki w oznaczeniu pisma, jako skargi na postanowienie referendarza albo ewentualnie poprzez niepotraktowanie wniesionego zażalenia jako mylnie oznaczonego pisma, które było w istocie skargą

na postanowienie referendarza sądowego. W związku z podniesionymi w zażaleniu zarzutami Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i uwzględnienie kosztów postępowania zażaleniowego jako kosztów procesu, a także o zasądzenie od Pozwanego na rzecz Powoda zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niezasadne i jako takie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 394 § 1 pkt 11 k.p.c. na postanowienie Sądu I instancji o odrzuceniu zażalenia przysługuje zażalenie.

Na wstępie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne oraz ocenę prawną Sądu Rejonowego i przyjmuje je za własne.

Z akt sprawy wynika, że w nakazie zapłaty wydanym 21 marca 2017 r. w postępowaniu upominawczym referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym zasądził kwotę 1200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego na rzecz Powoda. Powyższe orzeczenie zostało zaskarżone przez Powoda środkiem odwoławczym oznaczonym jako zażalenie i zostało wniesione w sposób przewidziany dla tegoż środka odwoławczego, tj. za pośrednictwem Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę w I instancji.

Zważyć należy, iż sposób zaskarżania orzeczeń wydawanych przez referendarza sądowego został poddany przez ustawodawcę odrębnej regulacji kodeksowej i zgodnie z treścią

art. 398²² § 1 k.p.c. na orzeczenie referendarza sądowego przysługuje skarga, przy czym nadmienić trzeba, iż do grupy orzeczeń podlegających zaskarżeniu wzmiankowaną skargą zalicza się orzeczenie co do kosztów procesu (vide art. 398²² § 1 k.p.c. w zw. z art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c.)

Wskazać należy, iż sam sposób oznaczenia przez Powoda Sądu Rejonowego (jako Sądu rozpoznającego sprawę w I instancji) za pośrednictwem, którego należy wnieść zażalenie wskazuje, że nie doszło do mylnego oznaczenia pisma procesowego. Podnieść należy, że zgodnie z regulacją przewidzianą dla zaskarżania orzeczeń referendarzy sądowych wzmiankowana skarga powinna zostać wniesiona do sądu, w którym wydano zaskarżone orzeczenie (vide art. 398²² § 1 zd. 2 k.p.c., który to sąd rozpoznaje skargę jako sąd I instancji. W komentowanym stanie faktycznym wobec oznaczenia przez Powoda Sądu Okręgowego w Warszawie XXIII Wydziału Gospodarczego jako Sądu II instancji, do którego wnoszone jest zażalenie za pośrednictwem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie nie sposób podzielić argumentacji Powoda, jakoby tak sformułowany nagłówek pisma spełniał kryterium mylnego oznaczenia pisma procesowego.

W ocenie Sądu Okręgowego normę zawartą w art. 130 § 1 zd. 2 k.p.c. należy wyklądać po pierwsze w ten sposób, że regułą interpretacyjną powinna stanowić treść pisma procesowego, nie zaś jego oznaczenie, jednocześnie niedopuszczalne jest przypisywanie pismu procesowemu innego charakteru aniżeli w rzeczywistości przedstawia. Z tego powodu przyjąć należy, że pismo Powoda spełniało wszystkie przesłanki, tak aby zakwalifikować to pismo jako zażalenie, zaś powoływanie się na wyłącznie mylne oznaczenie pisma procesowego przybiera

w istocie postać niedozwolonego (ex post) nadawania wzmiankowanemu pismu procesowemu innego charakteru (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 grudnia 1997 r., III CKN 289/97, Legalis nr 31966). Na uwadze należy mieć okoliczność, iż w przedmiotowym stanie faktycznym rozróżnienie reżimu prawnego dla zażalenia i skargi na orzeczenie referendarza sądowego jest istotne także z tego powodu, że po myśli art. 398²³ § 2 k.p.c. wniesienie skargi na orzeczenie referendarza co do kosztów procesu wstrzymuje wykonalność orzeczenia, natomiast zasadniczo wniesienia zażalenia nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia (vide art. 396 k.p.c.). Powyższe świadczy również o tym, że przedstawione środki zaskarżenia nie mają charakteru konkurencyjnego i na Powodzie – który działa przez profesjonalnego pełnomocnika – spoczywał ciężar doboru właściwego środka odwoławczego.

Zważyć przy tym trzeba, że Powód powołał w uzasadnieniu zażalenia treść uchwały Sądu Najwyższego z 24 maja 2017 r. (sygn. akt III CZP 2/17, Legalis nr 1598976) nie bacząc jednak na okoliczność, że w treści tejże uchwały Sąd Najwyższy stwierdził, że: Należy jednak mieć na względzie, że czym innym jest niewłaściwy dobór środka zaskarżenia, a czym innym nadanie mu niewłaściwej lub „pozaustawowej” nazwy albo jej całkowite pominięcie. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowym stanie faktycznym Powód dokonał błędnego wyboru środka odwoławczego, jaki przysługiwał Stronie, co musiało skutkować odrzuceniem tak wniesionego zażalenia zgodnie z treścią art. 370 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., V CZ 110/00, Legalis nr 48933; postanowienie Sądu Najwyższego z 25 lutego 2016 r., III CZ 4/16, Legalis nr 1460983).

Zważyć przy tym trzeba, że skoro na zaskarżone postanowienie referendarza sądowego przysługiwał wyłącznie środek odwoławczy w postaci skargi to wniesienie nieodpowiedniego środka zaskarżenia, tj. zażalenia przesądzało o konieczności odrzucenia przedmiotowego zażalenia. Nie można bowiem utożsamiać dokonania wyboru niewłaściwego środka odwoławczego z brakami formalnymi lub fiskalnymi pisma procesowego, które mogłyby zostać przyjęte za podstawę do zarządzenia zwrotu pisma po myśli art. 130 § 1 k.p.c. Na marginesie dodać należy, że skoro zażalenie na orzeczenie referendarza sądowego jest jako takie niedopuszczalne zgodnie z przyjętym przez ustawodawcę podziałem zwyczajnych środków odwoławczych, to za nieadekwatny należy uznać podniesiony przez Powoda argument, jakoby pismo procesowe wniesione przezeń do Sądu Okręgowego powinno zostać zwrócone przez tenże Sąd Okręgowy do Sądu Rejonowego rozpoznającego sprawę zgodnie z właściwością na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. Wskazać bowiem należy, że w przedmiotowym stanie faktycznym sporna nie pozostawała w ogóle właściwość rzeczowa (tudzież instancyjna), ale okoliczność, że na zaskarżone postanowienie przysługiwał wyłącznie inny środek odwoławczy w postaci skargi.

Mając na uwadze powyższe rozważania i przywołane przepisy prawa, Sąd Okręgowy oddalił w całości zażalenie jako bezzasadne na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSO Monika Skalska SSO Anna Gałas SSO Wiktor Piber